

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2012. Această traducere a fost efectuată cu sprijinul Fondului fiduciar pentru drepturile omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Nu obligă Curtea. Pentru mai multe informații, a se vedea referințele cu privire la drepturile de autor de la sfârșitul prezentului document.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour Européenne des Droits de l'Homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Notă informativă privind jurisprudența Curții nr. 114

Decembrie 2008

S. Marper c. Marii Britanii - 30562/04

Hotărâre din 4.12.2008 [MC]

Articolul 8

Articolul 8-1

Respectarea vieții private

Stocarea amprentelor digitale și a mostrelor ADN a reclamantilor, după încetarea respectiv, printr-o achitare și printr-o decizie de clasare a urmăririi penale intentate împotriva acestora: *violare*

În fapt: În temeiul articolului 64 din Legea din 1984 cu privire la poliție și la probele în materie penală („Legea din 1984”), amprentele digitale și eșantioanele prelevate de la o persoană bănuită de comiterea unei infracțiuni, pot fi conservate fără limită de timp, chiar dacă procedura penală ulterioară s-a încheiat cu achitarea acuzatului sau cu clasarea acesteia. În această cauză, ambii reclamanti au fost acuzați de infracțiuni, dar nu au fost condamnați. Primul reclamant, un minor în vârstă de 11 ani, a fost achitat pentru tentativă de viol; în ceea ce privește cel de al doilea reclamant, acuzat de hărțuirea partenerului, procedura intentată împotriva acestuia s-a încheiat cu o decizie de clasare, după ce cuplul s-a împăcat. Dat fiind că aceștia nu au fost condamnați, fiecare dintre reclamanti a cerut ca amprentele digitale și eșantioanele celulare prelevate să fie distruse, ceea ce poliția a refuzat în ambele cazuri. Cererile lor de control judiciar a acestor refuzuri au fost respinse printr-o decizie care a fost confirmată în apel. Lordul Steyn, care a emis hotărârea Camerei Lorzilor, în numele majorității a declarat că, presupunând că a avut loc o ingerință în viața privată a reclamantilor, aceasta ar fi cu adevărat lejeră și proporțională scopului vizat, întrucât elementele erau conservate într-un scop precis și nu prezentau nicio utilitate în absența eșantioanelor prelevate la locul infracțiunii cu care să se efectueze o comparație, în schimb, o bază de date atât de largă ar oferi niște avantaje enorme în lupta împotriva infracțiunilor grave.

În drept: a) *Ingerința:* Având în vedere natura și cantitatea informațiilor personale conținute în mostrele celulare, dintre care un cod genetic unic,

prezentând o importanță deosebită atât pentru persoana în cauză, cât și pentru membrii familiei sale, precum și faptul că profilele ADN furnizează un mijloc de a descoperi legăturile genetice ce pot exista între persoane și a deduce originea lor etnică, conservarea eșantioanelor celulare, cum sunt profilele ADN ale reclamantilor, se analizează, în sine, ca o atingere adusă dreptului acestora la respectarea vieții lor private. Dacă este adevărat că conservarea amprentelor digitale are un impact mai redus asupra vieții private decât cea a mostrelor celulare și a profilelor ADN, stocarea acestor elemente – care conțin informații unice despre individul în cauză - fără consimțământul acestuia, nu este o măsură neutră sau banală și constituie, de asemenea, o ingerință în dreptul la respectarea vieții private.

b) *Prevăzută de lege*: Deși în lumina concluziilor sale privind necesitatea ingerinței într-o societate democratică, Curtea consideră că nu este necesar să tranșeze asupra faptului dacă formularea articolului 64 din Legea din 1984 răspunde exigențelor în ceea ce privește „calitatea” legii, ea notează totuși că această dispoziție nu este precisă referitor la condițiile și modalitățile de stocare și utilizare a informațiilor conținute în mostrele și profilele ADN și că este esențial de a fixa niște reguli clare și detaliate care să reglementeze întinderea și aplicarea acestor măsuri, precum și să impună niște garanții minime.

c) *Scop legitim*: Este admis că stocarea datelor vizează un scop legitim, și anume prevenirea infracțiunilor, grație ajutorului adus la identificarea viitorilor infractori.

d) *Necesitatea într-o societate democratică*: Referitor la întinderea controlului efectuat de Curte, aceasta trebuie să examineze nu faptul dacă conservarea amprentelor digitale, a mostrelor celulare și profilelor ADN, în general, poate fi justificată sub aspectul Convenției, dar va examina dacă stocarea acestor elemente în cazul reclamantilor –și anume a persoanelor bănuite că au comis anumite infracțiuni, dar care nu au fost condamnate – era justificată în acest sens. Potrivit principiilor cheie a instrumentelor pertinente ale Consiliului Europei și a dreptului și practicii în vigoare în statele contractante, conservarea datelor trebuie să fie proporțională scopului pentru care au fost colectate și limitate în timp, în special, în cazul poliției. Protecția oferită de articolul 8 ar fi micșorată de o manieră inacceptabilă, dacă utilizarea tehnicilor științifice moderne în sistemul justiției penale, ar fi autorizată indiferent de consecințe și fără o punere în balanță atentă a avantajelor ce ar putea rezulta din utilizarea pe larg a acestor tehnici, pe de o parte, și interesele esențiale legate de protecția vieții private, pe de altă parte. Orice stat, care revendică un rol de deschizător de drumuri în dezvoltarea noilor tehnologii, poartă răspunderea deosebită de a găsi justul echilibru în domeniu. În această privință, Curtea este uimită de caracterul general și nediferențiat al dreptului de stocare în vigoare în Anglia și Țara Galilor, unde datele pot fi conservate indiferent de natura și gravitatea infracțiunii și indiferent de vârsta suspectului. De asemenea, stocarea nu este limitată în timp și nu există decât posibilități reduse, pentru o persoană achitată, să obțină ștergerea datelor din baza națională sau distrugerea mostrelor. De asemenea, nu există nicio prevedere în vederea unui control independent a justificării conservării, în funcție de niște criterii precise. Este în mod deosebit preocupant riscul de stigmatizare, care decurge din faptul că persoanele și care sunt în drept să beneficieze de prezumția de nevinovăție, sunt tratate în aceeași manieră ca și persoanele condamnate. Conservarea unor asemenea date poate fi în mod special prejudiciabilă în cazul minorilor, cum este cazul primului reclamant, din cauza situației lor speciale și a importanței pe care o prezintă dezvoltarea și integrarea acestora în societate. În concluzie, caracterul general și nediferențiat al puterii de conservare, așa cum a fost aplicat în cazul reclamantilor, nu asigură un just echilibru între interesul public și interesele private în speță, nu asigură un just

echilibru între interesele publice și cele private concurente în joc și statul pârât a depășit orice marjă de apreciere acceptabilă în materie. Prin urmare, conservarea în cauză constituie o atingere disproporționată dreptului reclamanților la respectarea vieții lor private și nu este necesară într-o societate democratică.

Concluzie: violare (unanimitate).

Articolul 41 – Constatarea încălcării constituie o satisfacție echitabilă suficientă pentru prejudiciul moral invocat. Aparține statului pârât să pună în aplicare, sub controlul Comitetului de Miniștri, măsuri generale și/sau individuale potrivite.

© **Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2012**

Limbile oficiale ale Curții Europene a Drepturilor Omului sunt engleza și franceza. Această traducere a fost realizată cu sprijinul Fondului fiduciar pentru drepturile omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Nu obligă Curtea, care, de altfel, nu își asumă răspunderea pentru calitatea acesteia. Traducerea poate fi descărcată din baza de date HUDOC a Curții Europene a Drepturilor Omului (<http://hudoc.echr.coe.int>) sau din oricare altă bază de date în care Curtea a făcut această traducere disponibilă. Poate fi reproducă în scop necomercial, cu condiția ca titlul cauzei să fie citat în întregime, împreună cu referirea la dreptul de autor menționat anterior la Fondul fiduciar pentru drepturile omului. Dacă intenționați să utilizați vreun fragment din această traducere în scop comercial, vă rugăm să contactați publishing@echr.coe.int.

© **Council of Europe/ European Court of Human Rights, 2012**

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has share it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© **Conseil de l'Europe/ Cour Européenne des Droits de l'Homme, 2012**

Les langues officielles de la Cour Européenne des Droits de l'Homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>) où de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante: publishing@echr.coe.int.